

РЕШЕНИЕ

№ 16685

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско
дело № 20231110121311 по описа за 2023 година

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове с правно
основание по чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, евентуално чл. 26, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, евентуално
чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД.

Ищецът А. В. М., чрез адв. М., извежда съдебно предявените субективни права при
твърденията, че на ***** г. сключила с ответното дружество договор за кредит „Б.К“, по
силата на който кредитодателят се задължил да й предостави револвиращ кредит в размер на
100 лева. Съгласно чл. 20 от договора за ищцата било установено задължение да предостави
допълнително обезпечение в тридневен срок, като в случай на неизпълнение същата
дължала на дружеството неустойка в размер на 10% от усвоената и непогасена главница,
която била включена в текущото задължение за настоящия месец и се начислявала за всяко
отделно неизпълнение на задължението. В съдържанието на чл. 21, ал. 4 било предвидено,
че при забава на плащане на текущо задължение или на сумата по чл. 12, ал. 1 от договора,
кредитополучателят дължал разходите за действия по събиране на задълженията в размер на
2,50 лева за всеки ден до заплащане на съответното текущо задължение или сумата по чл.
12, ал. 1 от договора, както и в случай че кредитополучателят не предостави допълнително
обезпечение, но заплати 15% от кредитния лимит дължал заплащането на неустойка по чл.
20 от договора, в размер на 10%. Съгласно чл. 21, ал. 5 при настъпване на предсрочна
изискуемост кредитополучателят следвало да заплати на дружеството еднократна такса в
размер на 120 лева, включваща разходите по извънсъдебно събиране на задължението.
Навежда доводи за нищожност и неправомерност на посочените клаузи от договора.
Ищцата твърди, че предвидената в чл. 20 неустойка била нищожна по смисъла на чл. 21, ал.
1 ЗПК вр. чл. 33 ЗПК вр. чл. 143, ал. 5 ЗЗП, като същата била необосновано висока.
Уговорената неустойка била нищожна и поради противоречието ѝ с добрите нрави, като

договарянето ѝ имало за цел заобикаляне на законоустановените изисквания в чл. 33, ал. 1 ЗПК. Счита за нищожна по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗПК вр. чл. 10а и чл. 33 ЗПК и клаузата на чл. 21, ал. 4 от договора. Поддържа, че законът не допускал кредиторът да изисква заплащането на такси и комисионни за действия свързани с усвояването и управлението на кредита. Поддържа, че предвидената в чл. 21, ал. 5 такса в размер на 120 лева, дължима при настъпила предсрочна изискуемост на задължението, била уговорена с цел да доведе до неоснователно обогатяване в полза на ответното дружество за сметка на кредитополучателя, поради което накърнявала добрите нрави и водела до значителна неефективност на насрещните престации. Твърди, че посочените разпоредби от договора не били индивидуално договорени с ответника, като сочи, че кредитополучателите не разполагали с възможност да влияят върху съдържанието им. Ето защо, моли съда да прогласи нищожността на посочените клаузи от договора. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „А.Ф“ АД, чрез юрк. Н., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове. Потвърждава наличието на сключен с ищцата договор за кредит „Б.К“ № *****, по силата на който дружеството ѝ е предоставило револвиращ кредит в максимален размер от 100 лв., впоследствие увеличен до 700 лв., под формата на разрешен кредитен лимит, който се усвоявал чрез платежен инструмент – платежна карта, срещу задължението на кредитополучателя да го ползва и върне съгласно условията на договора. Твърди, че предоставеният на ищцата кредитен лимит бил увеличаван четири пъти, като към настоящия момент бил на стойност 700 лв. Изразява становище относно неоснователността на заявените от ищцата претенции. Твърди, че уговорената неустойка в чл. 20 от договора имала за цел да обезпечи кредитодателя във връзка с изпълнението на договорните задължения за предоставяне на поръчителство. Сочи, че съгласно чл. 15, ал. 1 от договора ищцата се съгласила, в случай че не заплати текущото си задължение на падежа, в срок от три дни след настъпването му да предостави обезпечение. Поддържа, че изложените от ищцата аргументи в подкрепа на твърдението за нищожност на уговорената неустойка били неоснователни. Предвидените разходи в чл. 21, ал. 4 и ал. 5 от договора били изцяло обосновани и дължими единствено в случаите на неизпълнение на договорните задължения от страна на кредитополучателя. Счита за неоснователни и недоказани твърденията на ищцата относно противоречието на оспорваните клаузи с добрите нрави, съответно тяхната неравноправност. Поддържа, че процесният договор за кредит напълно отговарял на законоустановените изисквания на чл. 22 ЗПК. В тази връзка, моли съда да отхвърли като неоснователни и недоказани предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а това се установява и от представения по делото Договор за кредит "Б.К", че на ***** г. страните са сключили безсрочен договор за револвиращ кредит, въз основа на който на ищеца е предоставен кредитен лимит в размер на

100 лв., впоследствие увеличен до 700 лв., като кредитополучателят се задължавал до второ число на съответния месец да погасява текущото си задължение по кредита.

В чл. 15, ал. 1 от договора страните са уговорили, че в случай, че кредитополучателят не заплати текущото си задължение на падежа, същият се задължава в срок от 3 дни след падежа да предостави на кредитодателя допълнително обезпечение – поръчител, който да отговаря едновременно на следните условия: да е лице над 21 години с минимален осигурителен доход от 1500 лв.; да работи от минимум 6 месеца по трудово правоотношение по силата на безсрочен трудов договор; да няма кредитна история в Ц.К.Р към БНБ или да има кредитна история със статус 401 "Редовен"; да представи служебна бележка от настоящия работодател; да не е поръчител или кредитополучател по друг активен договор за паричен заем с "А.Ф" ООД.

В чл. 20 от договора е уговорено, че в случай че кредитополучателят не предостави допълнителното обезпечение в срока по чл. 15, същият дължи на кредитора неустойка в размер на 10 % от усвоената и непогасена главница.

Според чл. 21, ал. 4 от процесния договор страните са се съгласили, че при забава за плащане на текущото задължение или на сумата по чл. 12, ал. 1 кредитополучателят дължи на кредитодателя разходи за действия по събиране на задълженията в размер на 2,50 лв. за всеки ден до заплащане на съответното текущото задължение или на сумата по чл. 12, ал. 1.

В чл. 21, ал. 5 страните са постигнали съгласие, че след настъпване на предсрочна изискуемост кредитополучателят дължи еднократно заплащането на такса в размер на 120 лв., включваща разходите на кредитодателя за дейността на лице, което осъществява и администрира дейността по извънсъдебно събиране на задължението на кредитополучателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Предявени са установителни иски с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, евентуално чл. 26, ал. 1, предл. 2 ЗЗД, евентуално чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД.

Предвид липсата на спор между страните, а и с представените по делото писмени доказателства, беше доказано, че ищецът и ответникът са обвързани от договор за заем, който несъмнено е потребителски – страни по него са потребител по смисъла на § 13, т. 1 ЗЗП (ищецът е физическо лице, което използва заетата сума за свои лични нужди), и небанкова финансова институция – търговец по смисъла на § 13, т. 2 ЗЗП. Според легалната дефиниция, дадена в разпоредба на чл. 9 от ЗПК, въз основа на договора за потребителски кредит кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане срещу задължение на длъжника-потребител да върне предоставената парична сума. Доколкото по настоящото дело не се твърди и не е доказано сумата по предоставения заем да е използвана за свързани с професионалната и търговска дейност на кредитополучателя, то следва да се приеме, че средствата, предоставени по договора за заем (кредит), са използвани за цели, извън професионална и търговска дейност на потребителите, а

представеният по делото договор за заем е по правната си същност договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 от ЗПК. Поради това процесният договор се подчинява на правилата на Закон за потребителския кредит и на чл. 143 – 147б ЗЗП, в това число и забраната за неравноправни клаузи, за наличието на които съдът следи служебно.

По предявения иск за прогласяване на нищожност на чл. 20 от договора за кредит "Б.К" от ***** г., съдът намира следното:

На първо място, съдът приема, че посочената клауза не е нищожна поради противоречие със закона или заобикалянето му на посоченото от ищеца основание. Не са нарушени разпоредбите на чл. 21, ал. 1 вр. чл. 33, ал. 1 ЗПК, тъй като чрез така уговорената неустоечна клауза се санкционира неизпълнението на задължението на кредитополучателя да предостави уговореното в чл. 15 обезпечение, а не неизпълнението на задължението за плащане на суми по договора. С оглед изложеното, следва да бъде разгледано евентуално наведеното основание за нищожност на цитираната клауза, а именно – поради противоречие с добрите нрави.

В правната доктрина и съдебна практика безспорно се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД е налице, когато се нарушава правен принцип, било той изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби (в този см. Решение 4/2009 г. по т. д. № 395/2008 г. на ВКС, Решение № 1270/2009 г. по гр. д. № 5093/2007 г. на ВКС, определение № 877 по т. д. № 662/2012 г. на ВКС и др.). Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип, е чл. 289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намират приложение - чл. 8, ал. 2 и чл. 9 от ЗЗД. Според практиката на ВКС преценката дали е нарушен някой от посочените основни правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните накърнява добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД. Поради накърняването на принципа на "добрите нрави" по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД, се достига до значителна нееквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до zlepоставяне на интересите на длъжника с цел извличане на собствена изгода на кредитора.

Предвид гореизложените принципни съображения, съдът приема, че уговорената неустойка в чл. 20 от процесния договор за кредит "Б.К" е нищожна, поради противоречие с добрите нрави, доколкото единствената цел, поради която е въведена, е установяване на допълнително задължение за длъжника, респ. - допълнително възнаграждение за кредитодателя. Свободата на договаряне не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т.ч. този на добрите нрави – правоотношенията следва да се сключват при спазване на общоприетите и неписани правила на добросъвестност. В процесния случай, чрез поставяне на практически неизпълними условия

за предоставяне на уговореното в чл. 15 обезпечение, кредиторът си е осигурил сигурна допълнителна печалба, прикрита под формата на уговорената в чл. 20 неустойка. Тази неустойка е обезпечавала едно изначално неизпълнимо задължение, като това е в разрез с принципите на добросъвестността и справедливостта. Това е така, защото, за да избегне начисляването на тази неустойка, длъжникът е следвало да предостави обезпечение под формата на поръчителство, като поръчителят е следвало да отговаря на редица условия, които са кумулативно дадени и следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя. Кредиторът е дал възможност на насрещната страна в едва 3-дневен срок да му предостави поръчител, който обаче трябва да отговарят на множество изисквания – да е лице над 21 години с минимален осигурителен доход от 1500 лв.; да работи от минимум 6 месеца по трудово правоотношение по силата на безсрочен трудов договор; да няма кредитна история в Ц.К.Р към БНБ или да има кредитна история със статус 401 "Редовен"; да представи служебна бележка от настоящия работодател; да не е поръчител или кредитополучател по друг активен договор за паричен заем с "А.Ф" ООД. Налагането на толкова къс срок за ангажиране на поръчител пречатства всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Кредитополучателят обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси поръчител, още по-малко да намери такъв, който да отговаря и на всички посочени условия. Всички тези кумулативно дадени условия навеждат на извод, че изначално е трудно, ако не и невъзможно, тяхното изпълнение, поради което заемателят е в невъзможност да предостави уговореното обезпечение и на практика е поставен в неизпълнение на това задължение, за да заплаща неустойката по чл. 20 от договора.

Следва да се посочи още, че предоставянето на обезпечение само по себе си обезпечава изпълнението на главното задължение на кредитополучателя, а именно - да върне заетата сума в уговорените срокове и в случай на неизпълнение, в зависимост от предоставеното обезпечение, кредиторът да може да предприеме принудително изпълнение срещу поръчителите. В общия случай, предоставянето на обезпечение е условие за сключване на договора, респективно при непредоставянето му от страна на кредитополучателят, кредиторът не би предоставил заемната сума или ако я предостави, това ще се отрази на размера на уговорената лихва – към повишаването ѝ. В случая обаче, задължението за предоставянето на обезпечение е уговорено да възникне след като настъпи неизпълнение, т.е. - след сключването на договора за кредит и след като вече заемната сума е предоставена на кредитополучателя. Изхождайки от характера на неустойката – да обезщети изправната страна за претърпените вреди, без да се налага същите да бъдат установявани по размер, следва изводът, че от непредоставянето на обезпечение не може да настъпи вреда, доколкото обезпечението представлява допълнителна гаранция за изпълнение на едно парично задължение. Вреди могат да настъпят от неизпълнението на главното задължение на кредитополучателя да върне заетата сума, но липсата на обезпечение не представлява вреда, а е фактор, свързан с кредитния риск. Поради тази причина съдът приема, че непредоставянето на обезпечение не може да се санкционира с неустойка. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко

с претърпените вреди, е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В същото решение като критерии при преценката на съда дали дадена неустоечна клауза е нищожна, поради противоречие на добрите нрави, са заложили: 1) естеството им на парични или на непарични и размерът на задълженията, изпълнението на които се обезпечава с неустойка; 2) дали изпълнението на задължението е обезпечено с други правни способи-поръчителство, залог, ипотека и др.; 3) вид на уговорената неустойка (компенсаторна или мораторна) и вида на неизпълнение на задължението - съществено или за незначителна негова част; 4) съотношението между размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнение на задължението вреди, като изброяването е примерно. В този смисъл, уговорената в чл. 20 от процесния договор неустойка не обезпечава изпълнението на задължението за връщане на заетата сума, а, както бе посочено по-горе, представлява цената, която кредитополучателят следва да плати поради повишения кредитен риск за кредитора. Вреди от непредоставянето на обезпечението не може да има, още повече, че към момента на сключване на договора (към този момент съдът дължи преценка на посочените критерии), кредитополучателят не е бил в неизпълнение на главното задължение по договора. Поради всичко изложено, съдът намира, че неустоечната клауза за непредоставено от заемателя обезпечение е нищожна поради противоречието ѝ с добрите нрави.

С оглед гореизложеното, не следва да бъде разглеждано следващото наведено евентуално основание за нищожност на клаузата в чл. 20, а именно – поради неравноправност.

По предявените иски за прогласяване на нищожността на чл. 21, ал. 4 и ал. 5 от договора за кредит "Б.К" от ***** г., съдът намира следното:

Съгласно чл. 21, ал. 4 от процесния договор при забава за плащане на текущото задължение или на сумата по чл. 12, ал. 1 кредитополучателят дължи на кредитодателя разходи за действия по събиране на задълженията в размер на 2,50 лв. за всеки ден до заплащане на съответното текущото задължение или на сумата по чл. 12, ал. 1, а съгласно чл. 21, ал. 5 след настъпване на предсрочна изискуемост кредитополучателят дължи еднократно заплащането на такса в размер на 120 лв., включваща разходите на кредитодателя за дейността на лице, което осъществява и администрира дейността по извънсъдебно събиране на задължението на кредитополучателя.

Съдът приема, че така уговорените клаузи по същество представляват обезщетение на кредитора при забавено плащане. Съгласно чл. 10а ЗПК, кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора, но не може да изисква заплащане на такси и комисионни за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Видът, размерът и действието, за което се събират такси и комисионни трябва да бъдат ясно и точно определени. Съгласно чл. 21 ЗПК всяка клауза в

договора, имаща за цел или резултат от заобикаляне изискванията на закона е нищожна. Клаузите касаят такси и разходи, свързани с действия на заемодателя при забава в плащанията, т. е., представляват обезщетение за забавено плащане, защото са уговорени, че при забавено плащане (респ. – при предсрочна изискуемост, която е последица от неизпълнението) се дължат отнапред определени разходи за действия по събиране на задължението. Тази уговорка представлява неустойка, а не цели покрИ.не на разходи по събиране на вземането. С предвиждане и начисляване на тези такси по същество се цели заобикаляне ограничението за въвеждане на допълнителни плащания, чиято дължимост е изцяло свързана с хипотеза на забава на длъжника. С оглед горното, съдът приема, че клаузите на чл. 21, ал. 4 и ал. 5 от процесния договор са нищожни.

Съгласно чл. 19, ал. 1 и 2 ЗПК (отм.), респ. чл. 33, ал. 1 и 2 ЗПК (Обн. ДВ. бр. 18 от 5 Март 2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, като обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. Следователно допълнително възникващите вземания на кредитора като последица на просрочие на потребителя са ограничени както по вид, така и по размер. Предвиждането на друга парична последица води до частична нищожност съгласно нормата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД – съответните клаузи се заместват от императивния максимум, т. е. разходите, надхвърлящи законната лихва за забава, не се дължат. Тъй като не се касае до изрично изброените в чл. 22 ЗПК недостатъци на формата, не са приложими и правилата при цялостна недействителност по чл. 23 ЗПК. При нищожността наличието на индивидуално договаряне е без значение.

В чл. 21, ал. 4 и ал. 5 от процесния договор по същество не е уговорена такса (цена на услуга), а сума, която се дължи автоматично при забава или предсрочна изискуемост, без срещу нея кредиторът да дължи никакви конкретни действия или резултат. В най-добрия случай тя цели да покрие евентуално допълнително положени от него усилия по събирането на кредита. При така наведените твърдения и при липса на доказателства за противното изглежда, че клаузата противоречи на горепосочените специални норми, които изключват правилата на чл. 309а ТЗ и договорни клаузи в подобен смисъл. Срещу уговорените разходи за извънсъдебно събиране на вземането не се дължи никакво поведение, а точно обратно – изискуемостта на вземането по кредита следва автоматично от момента на изпадане на длъжника в забава. Следователно, безспорно е, че не се касае за такса, защото не се дължи заради извършени разходи, а самото наименование на клаузите прикрИ. истинската им цел да служат за обезщетение за вреди от забавата. Тоест, в случая е налице клауза за неустойка за забава. Съгласно императивната разпоредба на чл. 33, ал. 1 ЗПК, при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата.

По изложените съображения клаузите на чл. 21, ал. 4 и ал. 5 влизат в пряко противоречие с императивната разпоредба на чл. 33, ал. 1 ЗПК и следва да се приемат за нищожни.

Предвид гореизложеното, не следва да се разглеждат останалите наведени от ищеца

евентуални основания за нищожност на цитираните клаузи.

По разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, право на разноси възниква единствено за ищцата. Същата, обаче, не е сторила разноси по делото, тъй като е била освободена от заплащане на държавна такса, поради което такИ. не следва да ѝ бъдат присъждани.

Процесуалният представител на ищцата претендира на основание чл. 38 ЗА адвокатско възнаграждение в общ размер на 3600 лв. В разглеждания случай по делото е ангажиран договор за правна защита и съдействие, в който страните по упълномощителната сделка - ищцата, от една страна и адвоката, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ищцата е материално затруднено лице - чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноси по спора за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма - поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора. Предвиденият в § 2а ДР на Наредба № 1/09.07.2004 г. начин, по който се формира минималният размер на адвокатското възнаграждение за регистрираните по ДДС адвокати, е приложим както за случаите, когато възнаграждението е предмет на договаряне между адвоката и неговия клиент, така и за случаите на оказано от адвоката безплатно процесуално представителство по чл. 38, ал. 2 ЗАдв., в които размерът на възнаграждението се определя от съда. При отправено до съда основателно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв., изхождащо от адвокат, регистриран по ДДС (факт, който може да бъде установен чрез справка в публичния регистър по чл. 80, ал. 1 ДОПК), в полза на адвоката следва да се присъди възнаграждение в приложимия за конкретното дело минимален размер по Наредба № 1/2004 г., към който следва да се прибави 20% ДДС. В този смисъл, при съобразяване сложността на делото от фактическа и правна страна, както и предвид разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът приема, че на процесуалния представител на ищеца следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. с вкл. ДДС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНИ на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД клаузата на чл. 20 от Договор за кредит "Б.К" от ***** г., предвиждаща заплащането на неустойка в случай на непредоставяне на допълнително обезпечение и на основание чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД клаузите на чл. 21, ал. 4 и чл. 21, ал. 5, предвиждащи заплащането на такси за разходите по събиране на просрочени задължения, по предявените от ищеца А. В. М., ЕГН *****, чрез адв. М. М., срещу ответника "А.Ф" АД, ЕИК ***** (правоприемник на

"А.Ф" ООД, ЕИК *****) искиове.

ОСЪЖДА "А.Ф" АД, ЕИК *****) (правоприемник на "А.Ф" ООД, ЕИК *****), със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „И.н В“, ул. „Б“ № *****, да заплати на адв. М. В. М., вписан в ПАК, с адрес: гр. П бул. „П. ш № *****, сумата от **480 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____